

Høstens fineste klær

ÅRETS MAGASIN

Millers

Moteriktig i størrelse 36-60!

VONDT I NAKKEN?

BLI KVITT MUSKEL-SMERTER

Prøv kjendis-metoden!

Nikita-Inger Ellen gir barnehjemsbarn en framtid
– Jeg kan jo ikke la være å hjelpe dem

Kos deg i høst!

5 reiser for deg som vil lære noe nytt

Lag en tradisjonsrik

søndagsmiddag

Slik demper du PIGMENTFLEKKER

Gir barnehjemsbarna håp for framtiden

Nikita-gründer
Inger Ellen har
hjerterom

Hun er kjent som tøff forretningskvinne og gründerdronning. For barnehjemsbarna fra Litauen er hun damen som viser dem at det finnes en bedre verden.

TEKST: ANN-KRISTIN GUNNESEN • FOTO: SVERRE CH. JARLØ

BODO/MISVER: I en gedigen lavvo på en høyde over engene til Sandåker Gård står fem flotte ungdommer og synger. Selv om teksten er på et fremmed språk og guttstemmerne er i knekklassen mellom lyst og mørkt, er sangen dypt rørende. De unge ansiktene stråler, noen åpne og smilende, andre mer sjenerne. Men bak hvert ansikt finnes en historie om en barndom som ikke ble lykkelig. Foran dem sitter kvinnen som gir dem en stund i en verden de får bare kunne drømme om.

MISVER ER EN liten nordlandsbygd. Rundt 200 sjeler bor her innerst i fjordarmen. De har en Coop-butikk og en bensinstasjon, ikke særlig mye mer. Men bygda har oppfostret en rødåret liten kinspott med grandiose tanke og mål. For resten av landet kjent som gründeren bak Nikita-kjeden: Inger Ellen Nicolaisen (53).

Man må gå langt bakover i tid for å finne et bilde av henne med rødt hår – og enda lenger for å finne ut når hun startet med forretningsvirksomhet. Business drev hun på med allerede da hun var sju år og satte opp pølsebod i hagen og solgte pølser til sine egne bursdagsgjester. Nikita-eventyret har vært mye omtalt, så

også at hun ble utnevnt til årets forretningskvinne i 2002 og var den kvinnelige topperleren i realityserien «Kandidaten» på TVNorge.

Mye har vært sagt og skrevet om Inger Ellen. En kvinne som klarer å komme seg opp og fram, tjene millioner og som attpåtil ble mamma som 15-åring. En suksesshistorie av de sjeldne. Bare noen ganger har det kommet fram i en bisetning at hun er et omsorgsfullt vesen med stort

engasjement for barnehjemsbarna i Litauen. Kanskje det er det nordnorske lynnet og den frittalende væremåten som overskygger det mykke? Sikkert og vist er det at dette er en kontrastenes dame som hver sommer er tante for barnehjemsbarn.

«Se på dem da, de er jo så flotte! Hvordan kan jeg la være å hjelpe dem?»

Inger Ellen Nicolaisen

6. AUGUST 2012: Soli skinner over Sandåker. På de vidstrakte grønne engene går hestene og gresser. Det er en stor gård, med vakre bygninger. Og det er livlig på tunet. I virvaret av folk og fe er det en lysblond dame som hilser oss med et fast håndtrykk. Da hun ser ungdommenes litt mindre faate håndtrykk, tar hun hver og en av dem i hånden for å vise hvordan et grepa håndtrykk skal være. Det er fem utvalgte

TIDLIG MOR: Inger Ellen var knapt fylt 15 år da hun fikk sin førstefødte. Det hindret henne ikke i å bygge opp Nordens største frisørskole, uten at hun selv var frisør.

ungdommer som har kommet til gården i år for en ukens ferie.

– De må gjøre seg fortjent til det, forteller Inger Ellen. Og må det menes hun at de må vise vilje til å gjøre noe ut av livet sitt, for eksempel at de gjør sitt beste på skolen og ikke skulker.

– Det er slik livet er, og vi ønsker at barna skal vokse opp til å bli veltungende og selvstendige mennesker.

I 19 år har hun hatt barn fra barnehjemmet på sommerferie i en uke. Med seg har de bestyrerinnen på hjemmet, Birute Vaickiene.

– Hun har jobbet på barnehjemmet i over 20 år og er som en mor for dem, sier Inger Ellen.

På gården i Misvær får de opplevd det gode liv. Her tar Inger

DYREBART: De fem hestene på gården er til stor glede for de litauiske ungdommene, deriblant Egile, som aldri har ridd før.

Ellen og ektemannen Ole dem med på blant annet fisketurer, vannleker, ridning og badeland. Og så blir det selvfølgelig litt fotballspilling med Ole, som er pensjonert fotballkeeper.

HISTORIEN OM INGER ELLEN og barnehjemsbarna startet i 1994 da Inger Ellens bror besøkte hennes hjemby Mazeikiai. Før han reiste, kom han innom og spurte om han kunne få med seg noen flasker med sjampo, siden folk i Litauen hadde liten tilgang på den slags. Han fikk med seg flere esker med sjampo-flasker. Da han kom hjem igjen, hadde han med seg bilder av små barn som lå og sov med sjampo-flaskene i armkroken som om de hadde plastflaskene var myke kosedyr. Broren fortalte hvor

«Vi må være villig til å gi noe mer enn penger, vi må også gi av oss selv.»

Inger Ellen Nicolaisen

glade barnehjemsbarna var blitt, de var ikke vant til å få noe som helst. Det ga Inger Ellen noe å tenke på.

Til jul det året ble Inger Ellen tildelt Bodo kom-

LEKSTUE: For ungdommene fra barnehjemmet er Inger Ellen tante. Fra venstre: Ruta (14), Egile (17), Inger Ellen, Justas (17), Dovydas (18) og Donatas (17).

munes næringspris på 10.000 kroner, og når hun får noe helt uventet, har hun en regel om at bun må gi det videre til noen som blir like overrasket som hun selv. Derfor sendte hun pengene til barnehjemmet som en jule-

gave. Reaksjonen fra bestyrerinnen var merkelig, det var som de ikke riktig forsto dette med pengene og hva slags motiv som lå bak. Så da sommeren kom, dro Inger Ellen og eldstedatteren Linda på besøk til barnehjemmet Globos Namai, som betyr «mosorshjems». Det var en slitt og forfallen institusjonsbygning. Her bodde samfunnets aller fattigste, 30 barn som var blitt forlatt av sine foreldre og 14 gamle pensjonister som var blitt forlatt av sine barn. Synet og lukten som møtte Inger Ellen og Linda holdt på å slå dem i bakken.

– Barnas rom var tragiske. Kun serger og tapeter som hang i laser på veggene. Ungene var alt fra balover til desillusjonerte tenåringer. Noen barn var bare blitt forlatt, andre var blitt tatt fra foreldrene på grunn av vansksjels.

– Menings med stiftelsen er den skal gi håp om en bedre framtid. Det er ofte det som

holder barna oppe i en trist hverdag uten familie og med attr på sjeken.

– Barnehjemsbarna ble en viktig del av livet vårt. Vi må være villig til å gi noe mer enn penger, vi må også gi av oss selv. Vi forsøker å gi barna selvbill, drømmer og ambisjoner. Alle har et iboende behov for å føle seg verdifulle og synlige. Det er bra å tro at man er noe, det kerte jeg av min far, forteller Inger Ellen.

Nikita-gründerens egen barndom har ikke akkurat gått på togskinner. Hennes far var alkoholiker, og moren jobbet mye og ville gjøre alle andre til fags. Det ble til at lille Inger Ellen måtte klare seg mye selv. På skolen ble hun det vi i dag vil betegne som utagerende, røykte og fant på rausepstreker. Såvnet av noen som kunne sette grenser og bry seg om henne, satt som en vord klump i magen. Livet ønsket plutselig da hun ble gravid som

FAMILIEFOTO: Søskentflokket fra Litauen har fått et nytt liv i Norge, og i vår foret den yngste sin 18-årsdag. De har alle tatt norske fornavn. Fra venstre: Erik, Sandra, Ine, Rebekka og Andreas. I midten: Ole og Inger Ellen.

14-åring og fødte datteren Linda knapt 15 år gammel. Moesinstriktet var overveldende. Linda er i dag 38 år gammel og bor i Misvær med sin familie. Sønnen Peter (25) er i Australia og datteren Christina (30) har utdannet seg innen business i London og er den som kommer til å overta etter Inger Ellen i Nikita.

BARNA HAR DET GODT på barnehjemmet nå, selv om de ikke lever i overflod av tekniske duppeditter som mange av våre barn her hjemme i Norge gjør. Og det er selvfølgelig ingen som kan erstatte den kjærlige omsorgen fra en mamma og en pappa. Men Inger Ellen og de ansatte på barnehjemmet gjør det de kan.

– Det er verre det som skjer med dem når de er ferdige med skolegangen. Da ventet et liv utenfor barnehjemmet som ikke har noe å tilby. Da går det galt med mange, alkoholproblemer og selvmord florerer. Vi har tatt noen ungdommer med til Norge, gitt dem utdanning og en framtid, forteller Inger Ellen engasjert og nevner de fem barna i en søskentflokk som hun fikk til Misvær sammen med fosterforeldrene. Her gikk de på skolen og har nå fått et godt liv i Norge. Søskentflokket, som nå er 18, 19, 20, 21 og 22 år, kaller Inger Ellen for mamma. Også tre andre ungdommer fra barnehjemmet har fått seg jobb i Norge under Inger Ellens vinger og kaller henne for mor.

– Jeg skulle gjerne ha tatt dem alle, jeg har kanskje det fra bestemoren min. Hos henne var alle velkomne. Se på dem da, de er jo så flotte! Hvordan kan jeg la være å hjelpe dem? Det skaper balanse i livet mitt, sier hun mens hun slenger seg på gårdens firehjuling med fem ungdommer og en bestyrerinne i tilhengeren.

© ann-iren.gunnheim@alters.no

Fikk en ny start

På Nikita i Bodo finner vi daglig leder **Daiva Krauciunaite** (34). Hun hadde en tøff barndom og kom til barnehjemmet da hun var 15 år. På ferie i Norge tenkte hun at vi bor i et drømmeland. Daiva var 19 år da Inger Ellen ordnet det slik at hun fikk arbeidstid og skolegang her. I dag er Daiva gift med en ingeniør, har et barn på 17 måneder og kaller Inger Ellen for mor.